

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΚΑΙ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

9. 'Εθὺς Πατησίων ἀριθ. 9.

Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εὐθείας εἰς Ἀθήνας διὰ γραμματοσήμου, χαρτονομισμάτων, χρυσοῦ κ τ λ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Διγούστου Μακὲ : Ο ΚΟΜΗΣ ΛΑΒΕΡΝΗ, (μετὰ εἰκόνων) μετάφρασις
 Λαρ. Ἀρρίνου, (συνέχεια). — *Fortuné Boisgobey* : ΤΟ ΚΟΜΜΕΝΟ
 ΧΕΡΙ, μετάφρασις Αισώπου, (συνέχεια). — Γρηγορίου Δ. Ξεροπούλου :
 ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ, (συνέχεια).

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ

προσληρωτῆ

Ἐν Ἀθήναις φρ. 8, ταῖς ἐπαρχίαις 8,50
 ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φρ. χρυσῷ 15.
 Ἐν Ῥωσίᾳ ρούβλια 6.

Λήξαντος τὴν 31ν Ὀκτωβρίου τοῦ Γ' ἔτους τῶν «Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων», ὅσοι τῶν κκ. Συνδρομητῶν μας ἐπιθυμοῦσι νὰ ἐξακολουθήσωσιν ὡς τοιοῦτοι καὶ κατὰ τὸ Δ' ἔτος παρακαλοῦνται ν' ἀποστείλωσιν τὴν συνδρομὴν τῶν, καθότι διακόπτεται ἡ ἀποστολὴ τοῦ φύλλου εἰς πάντα μὴ προπληρώσοντα.

ΔΩΡΕΙΤΑΙ

εἰς τοὺς κκ. Συνδρομητὰς τοὺς προπληρώοντας τὴν ἑτησίαν συνδρομὴν τῶν, ὡς καὶ εἰς τοὺς νέους ἐγγεγραφομένους :

ΓΕΩΡΓΙΟΥ Α. ΒΑΛΑΒΑΝΗ

ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

κομψὸν τομίδιον περιέχον : τὴν *Εἰρήνην*, τὴν *Δύστηνον Γουαίκα*, τὴν *Φωτεινὴν*, τὸν *Λακωνισμόν*, τὰ *Στρογγυλὰ Λόγια*, τὸν *Μεθυσὸν Τέλος*, τὸν *Εὐτυχὴ Γάμον*, καὶ τὴν *Ζηλοτυρίαν*.

ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ ΜΑΚΕ

Ο ΚΟΜΗΣ ΛΑΒΕΡΝΗ

ΚΑΤΑ ΜΕΤΑΦΡΑΣΙΝ ΧΑΡ. ΑΝΝΙΝΟΥ

[Συνέχεια]

ΚΑ'

Η ΝΥΞ ΤΩΝ ΓΑΜΩΝ ΤΟΥ ΔΕΒΩΤ

Ὁ Δεβὼτ ἐκπληκτος ἔσπευσεν ἐν τούτοις νὰ ὑπακούσῃ. Τὸ παράδοξον ἦθος τῆς συζύγου τοῦ ἐπάγωνεν ἐν αὐτῷ πᾶσαν ὁρμὴν μυθολογίας.

— Νὰ συνομιλήσωμεν; ἠρώτησε δειλῶς· μὰ εἶνε ὥρα κατὰλληλος αὕτῃ;

Ἀλλὰ τὸ μειδιάματ' οὗτο ἦτο τόσο βεβαιασμένον, ὥστε ἡ Βιολέττα τὸ ἐξέλαβεν ὡς μορφασμόν.

— Κύριε, ἡ παροῦσα ὥρα εἶνε κατὰλληλος δι' ἀνάπαυσιν, εἶπεν ἡ νεᾶνις δαναειζομένη τὸ προοίμιον, οὐτινος εἶχεν ἀνάγκην ἐκ τῶν λόγων τοῦ συζύγου τῆς. Ἡ σημερινὴ ἡμέρα σὰς προὔξενησε πολλοὺς κόπους, ἡ συγκίνησις καταβάλλει

καὶ τὸ γνωρίζω ἐγώ, ἥτις πρὸ δύο μηνῶν ζῶ εἰς διαρκεῖς συγκινήσεις· πρὸ δύο μάλιστα ἡμερῶν, ἀπὸ τῆς φρικτῆς συμφορᾶς ἥτις μοὶ συνέβη....

— Τί ὀχληρὸς πατήρ! εἶπε καθ' ἑαυτὸν ὁ Δεβὼτ.

— Ἐχω ἀνάγκην λοιπὸν ἀναπαύσεως, καθὼς καὶ σεῖς.

— Ἀλλὰ... ἀπήντησεν ὁ σύζυγος μετὰ βλέμματος ἐκφραστικοῦ ἀπευθυνομένου πρὸς τὴν νυμφικὴν παστάδα, νομίζω ὅτι εἰς ἐκεῖνον τὸν κοιτῶνα....

— Εἶνε ἰδικὸς μου αὐτὸς ὁ κοιτῶν, εἶπεν εὐσταθῶς ἡ Βιολέττα.

— Εἶνε ὅμως ὀλίγον τι καὶ ἰδικὸς μου, παρετήρησεν ὁ Δεβὼτ ὅπως οὐδὲν δυσηρεστημένος.

— Ἄν ἀγαπᾶτε, ἡμπορεῖ νὰ εἶνε ἐξ ὀλοκλήρου ἰδικὸς σας, ἀπήντησεν ἡ νεᾶνις, χωρὶς νὰ ἐκδηλώσῃ τὴν ἐλαχίστην ὀργήν. Τὸν προτιμάτε; κρατήσατέ τον· μὴ στενοχωρηθῆτε, ἐγὼ θὰ ἐκλέξω τὸ πρῶτον τυχὸν δωμάτιον, ἐκ τῶν τριάκοντα τὰ ὅποια ἀπομένουν.

— ὦ!... ἀνέκραξεν ὁ Δεβὼτ ταραχθεὶς.

— Ἐκλέξατε.

— Μὰ αὐτὸ καταντᾷ τυραννίᾳ, τῇ ἀληθείᾳ! εἶπεν ὁ σύζυγος ἀποβάλλων εὐσυνειδήτως τὸ πρόσχημα τῆς ἀβροφροσύνης, δὲν πταίω ἐγὼ ἐπὶ τέλους ἂν ἔχασες τὸν πατέρα σου, διὰ νὰ μὲ τιμωρῇς τοιοῦτοτρόπως.

— Νομίζω ὅτι ἐγὼ ἐτιμωρήθην χειρότερα, εἶπεν ἡ Βιολέττα.

— Τέλος εἶνε τώρα τρεῖς μῆνες ὅπου μ' ἐνυμφεύθης, εἶπεν ὁ Δεβὼτ.

— Εἶνε ἀληθές, εἶπε στενάζουσα ἡ Βιολέττα.

— Εἶχες τότε πλήρη γνῶσιν καὶ πλήρη συναίσθησιν τῆς πράξεώς σου.

— Εἶχα τὴν συναίσθησιν ὅτι ἔσωζα τὸν πατέρα μου.

— Λοιπὸν μοῦ λέγεις κατὰ πρόσωπον ὅτι μ' ἐνυμφεύθης μόνον καὶ μόνον διὰ νὰ σώσῃς τὸν πατέρα σου.

— Δὲν θὰ σοῦ τὸ ἔλεγα, ἂν δὲν μ' ἐβίαζες.

— Μ' ἐνυμφεύθης λοιπὸν διὰ τὴν περιουσίαν μου;

— Δι' αὐτὴν καὶ μόνον.

— Ἄ! μὰ αὐτὸ εἶνε ὑβριστικόν!

— Ἐν τούτοις εἶνε ἀληθές.

— Πρέπει νὰ αἰσχύνηςαι δι' αὐτὰ ὅπου μοῦ λέγεις.

— Ἀπεναντίας ἐπαίρομαι· ἔκαμα μίαν καλὴν πράξιν.

— Θὰ ἔμενε ἀνύπανδρος ἂν ἤθελε ζῆσει ὁ πατήρ σου.

— Θὰ ἔμενα ἐλευθέρᾳ, ὦ, ναί!

— Τόσον φιλοχρήματος!.. μίᾳ τόσον ὠραία γυναῖκα!

— Εἶμαι τόσον ὀλίγον φιλοχρήματος, ὥστε θὰ σοῦ κάμω μίαν πρότασιν.

— Κἄτι τερατῶδες θὰ μοῦ προτείνεις, στοιχηματίζω.

— Ἀπεναντίας, κἄτι τι ἀπλούστατον· εἴμεθα πολὺ ὀλίγον νυμφευμένοι, δὲν εἶνε ἀληθές;

— Πάρα πολὺ ὀλίγον.

— Λοιπὸν ἂς ξενυμφευθῶμεν μιᾷ καὶ καλῇ. Θὰ χάσῃς μίαν σύζυγον δύστροπον, φιλοχρήματον καὶ θὰ κερδήσῃς τριάκοντα χιλιάδας λίβρας, τὰς ὁποίας θὰ σοῦ στοιχίσω τὸν χρόνον.

Ὁ Δεβὼτ ἤνοιξεν ὑπερμέτρως τοὺς ἐκθάμβους ὀφθαλμούς του καὶ ὠρθώθη.

— Θὰ μοῦ στοιχίσῃς τριάκοντα χιλιάδας λίβρας!.. σὺ, ἥτις δὲν ἐξώδευες οὔτε χιλίας διακοσίας;

— Εἶπα τριάκοντα χιλιάδας διότι τώρα ἀκόμη εἶσαι εἰς τὴν ἀρχὴν τοῦ σχηματισμοῦ τῆς περιουσίας σου. Μετὰ ἐξ ἡμέρας θὰ θέλω ἑκατὸν χιλιάδας. Βλέπεις ὅτι εἶμαι εἰλικρινής.

— Τριάκοντα χιλιάδας, ἂς εἶνε! ἑκατὸν χιλιάδας ἐν ἀνάγκῃ, ἐν ἑκατομμύριον! εἶπεν ὁ Δεβὼτ πειραχθεὶς· ἀλλὰ πρέπει νὰ μ' ἀγαπᾷς.

— Αὐτὸ δὲν ἐξαργατᾷ ἀπὸ ἡμᾶς· μὲ τὰ ἑκατομμύριά σου δὲν δύνασαι ν' ἀγοράσῃς τοιοῦτο ἐμπόρευμα, οὐδὲ δύναμαι ἐγὼ νὰ πωλήσω ὅ,τι δὲν ἔχω.

— ὦ! μὰ ὑπερβαίνεις τὰ ὅρια! ἀνέκραξεν ὁ Δεβὼτ καθήμενος ἐπὶ τοῦ λαμπροῦ νυκτικοῦ σκούφου, ὃν εἶχεν ἀφήσει ἐπὶ τῆς ἑδρας καὶ κατασυντρίβων αὐτόν, εἶμαι σύζυγός σου ἐπὶ τέλους καὶ μοῦ ἀνήκεις.

— Σύμφωναι εἴμεθα, ἀπήντησεν ἡ Βιο-
λέττα· μάλιστα, σοῦ ἀνήκω, τί ἄλλο ἀ-
παιτεῖς ἀκόμη;

Ὁ Δεβὼτ ἐξήθη.

— Ἐχω τὸ δικαίωμα ν' ἀγαπῶμαι!

εἶπεν.

— Πρόσεξε μὴ γίνῃς μισητός.

— Καί τί διακινδυνεύω με αὐτό;

Ἡ Βιολέττα προσέβλεψε τὸν ἀπερίσκε-
πτον μὲ βλέμμα, τὸ ὁποῖον τὸν ἔκαμε νὰ
φοικιάσῃ· ἀλλ' αὐτὸς ἦτο ὀργίλος, σκαῖος
ὅταν ἐπρόκειτο περὶ τῆς φιλαυτίας του ἢ
τῆς ιδιοτροπίας του.

— Θὰ μὲ βασανίσῃς εἶπεν· ἀλλὰ κ' ἐγὼ
θὰ σὲ κάμω νὰ μαρτυρήσῃς.

— Καλὰ· τὸ δέχομαι, ἀπήντησεν ἡ
Βιολέττα.

— Θὰ σὲ φυλακίσω ἐδῶ μέσα.

— Μπα! καὶ δὲν ὑπάρχουν παράθυρα;

— Θ' ἀναφερθῶ εἰς τὴν δικαιοσύνην.

— Κύτταξέ με ἂν ἔχω εὐμορφάματα...

— Θὰ ὑπάρχῃ ἀναμεταξύ μας πόλεμος
θανάσιμος.

— Θὰ παραμελήσῃς τὰς ὑποθέσεις σου,
θὰ καταστραφῇς καὶ ἐγώ, ἥτις δὲν θὰ ἔχω
ἄλλο νὰ σκεφθῶ παρὰ τὸν πόλεμον, θὰ σὲ
νικήσω.

Ὁ Δεβὼτ ἔτυψε τὸ ἔδαφος διὰ τοῦ
ποδός.

— Πολὺ καλὰ! θὰ ἰδοῦμεν· καὶ διὰ ν'
ἀρχίσωμεν, στέκω ἐδῶ.

— Διατί;

— Διὰ νὰ σὲ δυσχερεστήσω.

— Τί ὥραϊον ρόλον ὁποῦ δέχεσαι!..
νὰ γνωρίζῃς ὅτι δυσχερεστεῖς διὰ τῆς πα-
ρουσίας σου μίαν γυναῖκα καὶ νὰ παραδέ-
χεσαι αὐτὸ τὸ πρᾶγμα!.. εἶνε ἐξευτελι-
στικόν.

— Θὰ εἶνε πολὺ περισσότερον ἐξευτε-
λιστικόν, εἶπεν ὁ ἀνὴρ, νὰ ἰδοῦν ὅλοι
μου οἱ ὑπηρέται· ὅτι ἐκοιμήθῃς εἰς ἓνα δω-
μάτιον σὺ καὶ εἰς ἄλλο ἐγώ, τὴν πρώτην
νύκτα τοῦ γάμου μας.

— Αὐτὸ εἶνε μόνον; ἀνέκραξεν ἡ Βιο-
λέττα ἀγέρωχος, διότι ἔκαμε τὴν φιλαυ-
τίαν του νὰ συνθηκολογήῃ· τίποτε δὲν θὰ
κερδήσῃς ἀπ' αὐτό, διότι αὐριον θὰ διη-
γηθῶ εἰς ὅλον τὸν κόσμον τὴν συμπεριφο-
ράν σου καὶ τὴν ἄμυνάν μου· ὑπάρχει ἐδῶ
ὁ ἀνάδοχος σου, ἀξιοσέβαστος ἐκκλησια-
στικός, ὑπάρχουν εὐπατρίδαι, πολὺ καλὰ
ἀνατετραμμένοι καὶ εὐγενεῖς ἄνθρωποι, οἱ
ὁποῖοι σὲ ἔσωσαν ἀπὸ τὴν ἀγχόνην καὶ
αὐτοὶ θὰ κρίνουν.

Ὁ Δεβὼτ ἐπτοήθη.

— Τέλος πάντων τί θέλεις; εἶπεν.

— Τίποτε, τίποτε, μένε.

— Ἀλλὰ τέλος πάντων;

— Ἄς τ' ἀφήσωμεν, σοῦ λέγω.

— Ἄς ἰδωμεν. Εἰπέ μου τί ἐπιθυμεῖς;
προσπάθησε νὰ μὴ ἐκθέσῃς δικαιολογίας
ἀξίας ἐκτιμήσεως· θὰ σκεφθῶ ἐγὼ καὶ ἐν
καιρῷ τῷ δέοντι θ' ἀποφασίσω.

Ἡ Βιολέττα ὕψωσε τοὺς ὤμους καὶ
ἔκλεισε τοὺς ὀφθαλμούς ὥς νὰ μὴ ἡδύ-
νατο ν' ἀνθέξῃ ἀπὸ τὸν ὕπνον.

Ὁ Δεβὼτ ἀνυπομονῶν καὶ ἀπόφασιν
ἔχων νὰ συνθηκολογήσῃ ἐπὶ τῇ πρώτῃ
εὐλόγῳ ἀφορμῇ ἀνέκραξεν:

— Ὁμίλησε ἐπὶ τέλους, δι' ὄνομα
Θεοῦ, κυρία! τί θέλεις;

— Νὰ κοιμηθῶ.

— Ὡρα καλὴ! Αὐτὸ θὰ εἰπῇ ὁμίλια,
εἶπεν ὁ Δεβὼτ δάκνων τὰ χεῖλη· ἐξηγή-
σου λοιπόν· δὲν εἶμαι κανένας τύραννος·
τί διάβολον! Θέλεις νὰ κοιμηθῇς; αὐτὸ
εἶνε φυσικώτατον πρᾶγμα· κοιμήσου, ἡ
νύξ, λέγουν, ὅτι ἐμπνέει καλοὺς συλλο-
γισμούς· αὐριον εἶμαι βέβαιος ὅτι ἡ ιδιο-
τροπία σου θὰ περάσῃ· μοῦ τὸ ὑπόσχε-
σαι αὐτὸ τοῦλάχιστον;

— Κύριε, δὲν δέχομαι ὅρους.

— Ὅχι, Βιολέττα μου, ὄχι.

— Μὴ μὲ ἀποκαλῇς Βιολέτταν.

— Ὅπως θέλεις, γυναικούλα μου.

— Κατάργησε τὸ «γυναικούλα μου».

— Ἀ! ἀνέκραξεν ὁ Δεβὼτ ἐξαλλος
ἐκ τῆς ὀργῆς, διότι ὑπῆρξεν ἐπὶ τοσοῦτον
προσηνῆς, πρέπει δὲ νὰ ὁμολογήσωμεν ὅτι
δὲν εἶχεν ὅλως δίκου ἄδικον· ἀλλ' εἶχεν
ἄδικον κατὰ τοῦτο, ὅτι δὲν ἀνεχάιτισε
τὴν ὀργὴν του, διότι αὐτὸ ἀκριβῶς ἐπε-
ρίμενον ἡ Βιολέττα ὅπως δικαιολογήσῃ
τὴν ἰδικήν της· εἶχεν ἄδικον κατὰ τοῦτο,
ὅτι ἐδικαίωσε τὴν σύζυγόν του.

Μὲ τὴν χονδρὰν κεφαλὴν, τὴν κεχωσμέ-
νην ἐπὶ τῶν ὤμων του, ἐρυθρὰν ἐκ τῆς ὀρ-
γῆς, κοχλάζων ὅλος, ἤρπασεν ἐν τῶν ἐπὶ
τῆς ἐστίας τεθειμένων φώτων, ἀνέστυρεν
ἐπὶ τοῦ ἀριστεροῦ του βραχίονος τὰ κράσ-
πεδα τοῦ συρομένου κατὰ γῆς κοιτωνί-
του του, ἔχωσε τὸν πολυτελεῖ σκοῦφόν
του μέχρις ὀφρύων καὶ ἀπεσύρθη μετὰ
μεγαλοπρεπεῖς καὶ θεατρικοῦ κινήματος.

— Ὁ ἄνθρωπος δὲν εἶνε σκυλί! εἶπε
τραυλίζων, ἐνῷ ἤνοιγε δι' ἐνὸς λακτίσμα-
τος τὴν θύραν, ὁ ἄνθρωπος εἶνε ἄνθρωπος·
νὰ τὸ ἐνθυμηθῇς αὐτό, κυρία.

— Ὁ χυδαῖος δὲν εἶνε ἄνθρωπος, ἀπῆν-
τησεν ἡ Βιολέττα χαίρουσα, διότι ἔβλεπεν
αὐτὸν ὑπὸ τοσοῦτον ἄγενῃ ὄψιν, ἀφοῦ
εἶχε τόσον ὑποφέρει ἐκ τῶν εὐγενῶν αὐτοῦ
περιποιήσεων.

— Θὰ μετανοήσῃς αὐριον, κυρία, ὑπέ-
λαβεν ὁ Δεβὼτ αἰσχυρόμενος διὰ τὴν πα-
ραφοράν του, καὶ τότε... θὰ ἰδοῦμεν!

— Τότε θ' ἀποφασίσῃς; εἶπεν ἡ σύζυ-
γός του μετὰ χλευαστικοῦ ἥθους.

— Θὰ μάθω τὴν αἰτίαν τῆς παραδόξου
διαγωγῆς σου, ἐξηκολούθησεν ὁ Δεβὼτ
καὶ θὰ λάβω τὰ μέτρα μου.

— Ἐν καιρῷ τῷ δέοντι, ἀπήντησεν ἡ
Βιολέττα.

— Χαίρετε, κυρία· ἀφοῦ ἐννοῇς νὰ μὲ
ὠθήσῃς εἰς τὸ ἔπακρον, δὲν ἐγγυῶμαι
περὶ τοῦ ἑαυτοῦ μου ἂν μείνω ἐδῶ περισ-
σότερον. Χαίρετε, κυρία· ἔχομεν τώρα
μαζὶ ἓνα λογαριασμόν, ὁ ὁποῖος θὰ ἐξο-
φληθῇ βραδύτερον.

— Νὰ μοῦ παρουσιάσετε τὸν λογα-
ρισμόν σας, ἀπήντησεν ἡ ἀμείλικτος γυνή,
τῆς ὁποίας ὁ νευρικός γέλως ἀπέκτα ἡχούς
σχεδὸν τρομακτικούς.

Ὁ Δεβὼτ συνησθάνθη μὲ ὅλην τὴν ὀρ-
γὴν του ὅτι φρόνιμον ἦτο νὰ ὑποχωρήσῃ.
Οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς συζύγου του καθίσταντο
φλογεροί· τὸ σῶμά της ἔτρεμεν ὥσπερ πυ-
ρέσσον· πᾶσα στιγμὴ τῆς ἐπὶ πλέον πα-

ρουσίας του προσέθετε καὶ ἐν ἔτος μίσους
εἰς τὸν λογαριασμόν ἐκεῖνον, δι' οὗ ἔσχε
τὴν ἀφροσύνην νὰ τὴν ἀπειλήσῃ.

Ἀλλὰ δὲν ἤθελε ν' ἀπέλθῃ πρὶν ρίψῃ
τὴν τελευταίαν αὐτοῦ βολὴν κατὰ τοῦ
ἐχθροῦ. Ἀφῆκε διέξοδον εἰς τὴν χολὴν τὴν
συσσωρευθεῖσαν εἰς τὴν καρδίαν του. Μετὰ
τὰς ἐπιπλήξεις προσέβη εἰς ὕβρεις.

— Ἄν ποτε, εἶπε, μὲ κάμῃς νὰ ἐξο-
δεύσω τριάντα χιλιάδας λίβρας τὸ ἔτος,
πρέπει νὰ μοῦ ζητήσῃς τριάντα χιλιάδας
φορὰς συγγνώμην. Μία νέα χωρὶς προῖκα
δὲν ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ εἶνε αὐθάδης. Θὰ
σὲ καθυποτάξω διὰ τῆς πείνης· εἰς τὴν
οἰκογένειάν σου, κορίτσι μου, ἐφοφούσατε
τῆς πείνας.

— Αὐτὸ θὰ μοῦ προξενήσῃ εὐχαρίστη-
σιν, κύριε, ἀπήντησεν ἡ Βιολέττα. Ὅταν
μὲ ἰδῇ ν' ἀποθνήσκω τῆς πείνης εἰς τὴν
οἰκίαν σου ὁ κόσμος, δὲν θ' ἀποφασίσῃ
πλέον νὰ μὲ κρεμάσῃ καὶ ἐμὲ δίπλα σου,
ὅπως ἤθελαν νὰ κάμουν σήμερα μὲ τὴν
πρόφασιν ὅτι σὲ βοηθῶ νὰ κλέπτῃς τὰς
προμηθείας τοῦ βασιλέως.

Ἡ ἀπάντησις αὕτη ἀφώπλισεν ἐντελῶς
τὸν Δεβὼτ, τρώσασα αὐτὸν εἰς τὰ καίρια.
Ἡττημένος, δυσχεραίνων ἐξῆλθε διὰ τῆς
θύρας καὶ ἀπεσύρθη, ὅχι τόσον ἡρεθισμέ-
νος κατὰ τῆς συζύγου του, ὅσον πεφοβι-
σμένος ἐκ τῶν ἐπικινδύνων ἐκείνων λόγων,
τοὺς ὁποῖους ὧτα κακοβούλου τινὸς ἡδύ-
ναντο ν' ἀκούσωσιν.

Ἡκούσθη κλειὼν διὰ διπλῆς στροφῆς
κλειδὸς τὴν θύραν καὶ τρέχων εἰς τὸν διά-
δρομον μὲ τὸν θροῦν ἐκεῖνον τὸν ἰδιάζοντα
τῶν πτηνῶν, τὰ ὁποῖα φεύγουν ἐπτοημένα
καὶ ἐν σπουδῇ.

Ἡ Βιολέττα, ἀπομείνας κυρία τοῦ
πεδίου τῆς μάχης, ἔκλεισε καὶ αὕτη τὴν
θύραν σύρασάς θορυβῶδως τὸν σιδηροῦν μο-
χλόν.

Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν ἡ κιθάρα συν-
ώδευε διὰ καταλλήλων ἀρμονιῶν ὅλην ἐ-
κείνην τὴν ἀναστάτωση, ἣν ἐμάντευε κά-
τωθεν ὁ Βελαιρ διὰ τῆς ἀλλεπαλλήλου
διαλλαγῆς τῆς σκιᾶς καὶ τοῦ φωτός. Ἐξ-
ετέλεσε μουσικὸν τεμάχιον τοῦ Λούλλη
ἐπὶ τῶν ἐξῆς στίχων:

Σκιαί, ποῦ ταξιδεύετε εἰς τὴν Ἀχερουσίαν

Τὰς θλίψεις σας εἶπατε,

Ἡ ἄφετε στὴν λέμβον σας, ὡ σκοτεινοὶ ἐρέται,

Μαζὶ μὲ σᾶς νὰ πλανηθῶ εἰς νύκτα αἰωνίαν.

Τὸ τεμάχιον αὐτὸ ἦτο πομπῶδες, θορυ-
βῶδες, ἀτελεύτητον, ὥς ἡ νύξ, ἣν ἀνέφε-
ρον οἱ στίχοι. Ὁ Βελαιρ ἐξετέλεσεν αὐτὸ
ἐπιτυχῶς μετ' ὅλης τῆς τέχνης· ὁ συνά-
δελφος αὐτοῦ Ἀμφίων ἀνήγειρεν οἰκίας
κρούων τὴν λύραν του· νῦν ὅμως ἐπρόκειτο
νὰ καταρρίψῃ διὰ τῶν ἤχων τῆς κιθάρας
του τὰ τεῖχνη, ἅτινα ὁ Ἰησοῦς τοῦ Νζουῆ
δὲν ἤθελε καταρρίψῃ εὐκόλως διὰ τῶν σαλ-
πίγγων.

Ὁ κιθαρωδὸς ἔκρουσε τὸ ὄργανόν του
μὲ τόσῃν φρενιτιῶδῃ περιπάθειαν, ὥστε
τὸ θαῦμα τοῦ Ἰησοῦ ἐπανελήφθη.

Ἀλλ' ἐπειδὴ σήμερον ὑπάρχουσι πολ-
λοὶ δόπιστοι, μὴ παραδεχόμενοι τὰ θαύ-
ματα, οἱ ἀναγνώσται ἡμῶν θὰ μᾶς ὀφεί-

λουσι χάριτας, πιστεύομεν, ἂν παράσχω-
μεν εἰς αὐτοὺς τινὰς ἐξηγήσεις.

Βεβαίως δὲν ἐλησμόνησαν τὴν ἐμφάνι-
σιν τοῦ Λαγκομπέρζ εἰς τὴν θύραν τῆς αἰ-
θούσης, ἐν ἣ τόσα διάφορα πάθη συνεκυ-
κῶντο τὴν στιγμήν καθ' ἣν ὁ Δεβώτ πα-
ρουσίαζε τὴν νεαρὰν σύζυγόν του πρὸς
τοὺς σωτήρας του.

Ἐπὶ τῇ ἀπροσδοκῇ τῇ θέᾳ τοῦ μουσικοῦ
ὁ φιλέλδικος Λαγκομπέρζ εἶδε πραγματο-
ποιοῦμενον ἄνευ ἀναβολῆς ἕν ὄνειρον ἐκ-
δικήσεως, τὸ ὁποῖον τοσάκις ἐσκέφθη ἀφ'
ἧς ἐτραυματίσθη. Ἡ καλὴ του τύχη ἔφερε
πρὸς αὐτὸν τὸν ἐχθρόν του τὸν θανάσιμον,
πρὸς ἀναζήτησιν τοῦ ὁποῖου προθύμως
ἔσπεργε νὰ περιπλανηθῇ ἀπὸ τοῦ ἐνὸς εἰς
τὸν ἄλλον πόλον. Νὰ ἐκδικηθῇ χωρὶς νὰ
περιπλανηθῇ! οἷα τύχη!

Οἷα τύχη πρὸ πάντων δι' ἓνα ταλαί-
πωρον ἡρωτηριασμένον, δι' ἓν σῶμα ἄψυ-
χον σχεδόν, δι' ἓνα βραχίονα μὴ δυνάμε-
νον καὶ μὴ θέλοντα πλέον νὰ χειρισθῇ τὸ
ξίφος! Διότι ὀφείλομεν νὰ εἰπώμεν ὅτι ὁ
ξίφομάχος ἐκεῖνος ὁ τόσον πεπειραμένος
εἰς τὸ ἔργον του ἐφοβέτο μήπως κατέστη
πλέον ἀνίκανος εἰς τὸ ἐπάγγελμά του,
ἀφοῦ εἰς τῶν μαθητῶν του, ὁ ἀπειρότε-
ρος, τὸν εἶχε καταβάλλει. Ὁ Λαγκομπέρζ
ἦτο ἀνδρεῖος τότε μόνον, ὅτε ἦτο βέβαιος
περὶ τῆς ὑπεροχῆς του· ἀφοῦ δὲ οἱ διαξι-
φισμοὶ του εἶχον ἀποτύχει, ὁ ξίφομάχος
ἐφρικία ἐπὶ τῇ ἀπλῇ θέᾳ τῆς λαβῆς τοῦ
μακροῦ τοῦ ξίφους.

Καὶ ἐν τούτοις διὰ τοῦ ξίφους ἐκεῖνου
ἐκέρδιζε τὸν ἐπιούσιον. Ὁ Λουδοά εἶχε
μισθώσει αὐτὸν χάριν τοῦ ξίφους τοῦ ἀ-
κριβοῦς. Ὁ Λαγκομπέρζ δὲν ἠπατάτο ὡς
πρὸς τὴν διπλωματικὴν του ἀξίαν. Ἐγί-
νωσκε καλῶς ὅτι ἐπιφορτίζων αὐτὸν νὰ
κατασκοπεύῃ τὸν πρίγκιπα τῆς Ὁράν-
ζης Γουλιέλμον, τὸν βασιλέα τῆς Ἀγ-
γλίας, ὁ κύριος Λουδοά ἐσκόπει κυρίως
νὰ τὸν χρησιμοποιήσῃ ὅπως ἀποκαθάρ-
σιν τὴν Ὁλλανδίαν καὶ τὴν Ἀγγλίαν ἀπὸ
τῶν προσφύγων ἐκείνων ἐφημεριδογράφων,
ἀπὸ τῶν δυσηρεστημένων ἐκείνων ἀρνησι-
θρήσκων, οἵτινες θὰ κατελάλουν καὶ θὰ
ἐδημοσίεουν ἐν Ἀμεστελδάμφ καὶ ἐν
Λονδίνῃ πᾶν ὅ,τι ἐφρόνουν περὶ τοῦ Μι-
χαὴλ Λουδοά καὶ τοῦ....

Ὁ Λαγκομπέρζ ἀπελάμβανεν ἀξιόλογον
μισθόν, ὃν ὅμως ἐδαπάνα ὁ ἀλιτῆριος διὰ
τὰ δύο κυριεύοντα αὐτὸν πάθη τῆς γα-
στριμαργίας καὶ τοῦ παιγνιδίου. Τὸν μι-
σθὸν τοῦτον ἄρᾳ γε δὲν ἔμελλε τώρα νὰ
χάσῃ, ἀφοῦ ὁ πεπειραμένος ἐκεῖνος ξίφο-
μάχος ἀφῆθη ν' ἀφοπλισθῇ καὶ νὰ τραυ-
ματισθῇ ὑφ' ἐνὸς παιδίου ἐπὶ παρουσίᾳ
τοῦ Λουδοά καὶ ἐνῷ ἐκράτει εἰς χεῖράς
του τὸ ξίφος τοῦ Λουδοά. Πῶς ἦτο δυ-
νατὸν νὰ ὑποθέσῃ ὅτι ὁ χαλκὴν τὴν καρ-
δίαν ἔχων ὑπουργός, ἐφ' ἧς ἐχαράσσετο
ἀνεξιτήτως πᾶσα ὕβρις καὶ πᾶν ἀδίκημα
ἤθελε λησμονήσει ποτὲ ὅτι ἐξ αἰτίας τοῦ
Λαγκομπέρζ τὸ σπουδαιότατον αὐτοῦ μυ-
στικὸν θὰ περιήρχετο εἰς γνῶσιν τῶν ἄλ-
λων, μεταδιδόμενον ἀπὸ τοῦ Βελαιρ εἰς τὸν
Λαβερνῇ, πῶς θὰ ἐλησμόνει τὴν ἀπαγω-
γὴν τῆς Ἀντωνιέττας; διότι ὁ Λαγκομ-

πέρζ ἠγνόει τὸ αὐθαίρετον ἐπιχείρημα,
τὸ ἔγκλημα τοῦ Λουδοά, δι' οὗ ἐγένετο
καὶ αὐτὴς κύριος τῆς δεσποινίδος Δεσαβιέρ
εἰς τὸν πύργον Λαβερνῇ.

Αὐτὸ τὸ σφάλμα τὸ ἀνεπκνόρθωτον ὁ
Λαγκομπέρζ ἐπόθει νὰ ἐξαλείψῃ. Ὁ ξίφο-
μάχος ἐδίψα ικανοποιήσιν. Ὁ Βελαιρ εὐ-
ρίσκετο πλησίον του ὑπὸ τὴν αὐτὴν στέ-
γην. Ὁ Βελαιρ ἀνύποπτος καὶ ἀνυπερά-
σπιστος προσεφέρετο ὁλοκαύτωμα εἰς τὴν
μνησικακίαν τοῦ ξίφομάχου καὶ εἰς τὰ
παράβλαφθέντα συμφέροντα τοῦ ὑπουργοῦ.

Ἦτο ἡ περίστασις κατάλληλος ὅπως τι-
μωρηθῇ. Ἀλλὰ διὰ τίνων μέσων; Ὁ Βε-
λαιρ ρωμκαλῆς, ἐργηγορῶς, ὠπλισμένος,
ἐνθαρρυνόμενος ἐκ τῆς παρουσίας τοῦ Λα-
βερνῇ δὲν ἦτο λεία εὐκολος. Ὁ Λαγκομ-
πέρζ ἐγίνωσκεν ὅτι δὲν τὸν εἶχον ἀναγνω-
ρίσει· ἀλλ' ἐπὶ πόσον καιρὸν ἀκόμη θὰ
ἔμενεν ἀπαράτρητος;

Ὁ Δεβώτ ἄρᾳ γε ὅστις δὲν ἐγίνωσκε
τίποτε ἐκ τῶν συμβάντων, δὲν ἔμελλε νὰ
τὸν προδώσῃ ἐν πάσῃ ἀθωότητι; ὁ ἐπι-
στάτης δὲν θὰ ἔκαμνε λόγον εἴτε εἰς τὸν
Βελαιρ, εἴτε εἰς τὸν Γεράρδον, εἴτε εἰς τὸν
Ἰασπίνον περὶ ἐνὸς τραυματίου λεγομένου
Λαγκομπέρζ, ἐκεῖ διαμένοντος, τοῦ ὁποῖου
ἡ κατάστασις ἀπῆται κᾶποιαν προσοχὴν
ἐκ μέρους τῶν φιλοξενουμένων; Τί θὰ ἔ-
καμνον δὲ ὁ Βελαιρ καὶ ὁ Γεράρδος ἀκούον-
τες τὸ ὄνομα του; θὰ προσήρχοντο ὅπως
ἀποτελειώσωσι τὸν ἐχθρόν των ἢ γενναί-
οι θὰ ἤρκουντο νὰ περιπαίξωσιν αὐτὸν
καὶ νὰ φύγωσιν, ἀποστεροῦντες αὐτὸν
πάσης ἐλπίδος ἐκδικήσεως;

Οἱ θλιβεροὶ οὗτοι συλλογισμοὶ ἀπησχό-
λουν τὸ πνεῦμα τοῦ ξίφομάχου ἐντὸς τῆς
μεγάλης αἰθούσης, ὅπου ἐκ φόβου ἔμενεν
ἔγκλειστος. Εἶχε κλείσει τὴν θύραν διὰ
τοῦ βαρέος σιδηροῦ μοχλοῦ ἐκπληττόμε-
νος καὶ αὐτὸς ὁ ἴδιος πῶς εὗρισκε τὴν
δύναμιν μὲ ὅλην τὴν ἀσθένειάν του νὰ ἐκ-
τελέσῃ τὸ προφυλακτικὸν ἐκεῖνο μέτρον.

— Ἐν περιπτώσει καθ' ἣν, ἔλεγε καθ'
ἑαυτὸν, ὁ Βελαιρ καὶ ὁ Γεράρδος ἔλθουν
νὰ κτυπήσουν εἰς τὴν θύραν, θὰ πηδήσω
ἀπὸ τοῦ παράθυρον, τὸ ὁποῖον δὲν εἶνε
πολὺ ὑψηλόν. Πιθανὸν νὰ σπᾶσω τὰ κόκ-
καλά μου, εἰς τὰ ὁποῖα ἐξηράνθη ὁ μυε-
λός, ἀλλὰ τέλος πάντων θὰ δοκιμᾶσω.

Ἄν ἡ νύξ ἤθελε παρέλθῃ ἄνευ ἀπεν-
κταίου, ὁ Λαγκομπέρζ ἐσκόπει νὰ μεταβῇ
καὶ ν' ἀποσπάσῃ τὸν Δεβώτ ἀπὸ τὴν συ-
ζυγικὴν του εὐδαιμονίαν καὶ ν' ἀποκαλύψῃ
πρὸς αὐτὸν τὸν ἔρωτα τοῦ Βελαιρ πρὸς
τὴν Βιολέτταν, τὴν ζέσιν μεθ' ἧς πρὸ ἐξ
μηνῶν ὁ μουσικὸς ἐμάνθανε τὴν ξιφασκίαν
ὅπως ἐξοντώσῃ τὸν ἀντεραστὴν του. Ὁ
Δεβώτ ἔντρομος, διότι περιέβαλpen εἰς τὴν
οἰκίαν του τοιοῦτον ὄφιν ἀπατεῶνα, ἀν-
αμφιβόλως θὰ νῆχαρίστει τὸν Λαγκομ-
πέρζ θ' ἀπέκρυπτε τὴν ἐν Οὐδάρδ παρου-
σίαν του καὶ θὰ συνεμάχει μετ' αὐτοῦ, ὅ-
πως καταβάλωσι τὸν κοινὸν ἐχθρόν. Ἡ
δὲ μάχη τοῦ προμηθευτοῦ καὶ τοῦ ξίφο-
μάχου κατὰ τοῦ μουσικοῦ θὰ περιωρίζετο
εἰς μίαν ἐπιτυχῇ βολὴν τουφεκίου ριφθεί-
σης κατὰ λάθος ἐντὸς τοῦ δάσους, ἐν ὧρα
κυνηγίου. Ὁ Λαγκομπέρζ καὶ ὁ Δεβώτ θὰ

ἐκοιμῶντο εἰς τὸ ἐξῆς ἡσυχοὶ καὶ ὁ Λα-
βερνῇ οὐδὲν ἠδύνατο νὰ εἰπῇ, ἐπὶ τῇ ὑπο-
θέσει ὅτι ὁ Λαβερνῇ θὰ ἔζη καὶ ὅτι τὸ
τουφεκίον δὲν θὰ περιεῖχε δύο σφαίρας,
ὡς ἐκ τοῦ ὁποῖου θὰ συνηνοῦντο εἰς τὸν
αὐτὸν τάφον ὁ Ὁρέσσης καὶ ὁ Πυλάδης,
πρὸς ἄκραν εὐχαρίστησιν τοῦ κυρίου Λου-
δοά.

Ὁ καλὸς Λαγκομπέρζ εἰς τινὰς περι-
στάσεις δὲν ἐστρεφεῖτο φαντασίας. Καὶ ὑ-
πεδήλουν μὲν πάντα ταῦτα ὅτι κατεῖχετο
ἐν μέρει ὑπὸ ἐφιάλτου, ἀλλὰ δὲν πρέπει
τις ν' ἀπαιτῇ περισσότερα παρ' ἀνθρώπου,
ὅστις διέμενε νῆστις πρὸ τόσο καιροῦ.

Δυστυχῶς, πρὸς παρεμποδίσιν τοῦ σχε-
δίου τούτου, ὁ Βελαιρ ἤλθε νὰ κρούσῃ τὴν
κιθάραν του ἀκριβοῦς ὑπὸ τὸ παράθυρον,
δι' οὗ ἐσκόπει νὰ δραπετεύσῃ ὁ Λαγκομ-
πέρζ ἐν περιπτώσει ἐπιθέσεως ἀπὸ τῆς θύ-
ρας.

Δύσκολον εἶνε νὰ περιγράψωμεν τὸ θάμ-
βος, ὅπερ κατέλαβε τὸν ξίφομάχον, ὅτε
ἤκουσεν, εἰς ἀπόστασιν πέντε ποδῶν ἀπ'
αὐτοῦ, ὑπὸ τὸ παράθυρον, τὸ προανάκρου-
σμα καὶ τοὺς λαρυγγισμοὺς τοῦ ἐχθροῦ
του.

Τὸ πρῶτον αἰσθημὰ τοῦ ὑπῆρξε τρόμος
δεινός. Ὁ φαῦλος ἐκεῖνος ἦτο, ἀναλόγως
πρὸς τὰς περιστάσεις, ὅτε μὲν πᾶνθηρ, ὅτε
δὲ λαγῶς. Ἀντὶ νὰ συλλογισθῇ ὅτι ὁ
Βελαιρ ἐρώμενος τῆς Βιολέττας ἤρχετο
νὰ ἐκφέρῃ ὑπὸ τὰ παράθυρα τῆς ἀπίστου
ἐρωμένης του τοὺς στεναγμοὺς ὀδυνηροῦ
μαρτυρίου, ὁ Λαγκομπέρζ ἐφαντάσθη ὅτι
οἱ δύο φίλοι του εἶχον ἀνακαλύψει ὅτι ὁ
μὲν εἰς ἐξ αὐτῶν ἐτοποθετήθη παρὰ τὴν
θύραν, ὁ δ' ἕτερος ὑπὸ τὸ παράθυρον καὶ
ὅτι τὸ ἔσχατο τοῦ Βελαιρ ἦτο ἐκδήλωσις
ἀγρίας χαρᾶς, ὅπως πράττουν οἱ Καννί-
βαλοι, ὅταν ἔχωσι δεδεμένον εἰς τὸν πάσ-
σαλον τὸν ἐχθρόν, τὸν ὁποῖον μέλλουσι νὰ
καταβροχθίσωσιν.

Ἀλλ' ὁ Λαγκομπέρζ ἐσυλλογίσθη μετ'
ὀλίγον ὅτι δὲν εἶχεν ἀκούσει ἐπανερχόμε-
νον τὸν κύριον Λαβερνῇ. Τοῦ φόβου παρ-
ερχομένου, διεσκεδάσθη ἡ ὁμίχλη τοῦ λο-
γικοῦ του καὶ ἐνεθυμήθη τί πραγματικῶς
συνέβαιεν. Ὁ Βελαιρ ἀποκατέστη πάλιν
δι' αὐτὸν ὁ ἀπηλπισμένος ἐραστῆς· ἀκού-
σας δὲ τὰ βήματα τοῦ Δεβώτ, κροτοῦντα
ἄνωθεν τῆς κεφαλῆς του, ὁ Λαγκομπέρζ
ἐνόησε πληρέστατα πῶς εἶχεν ἡ κατὰ-
στασις.

Ἐκτοτε αἱ ιδέαι του ἔλαβον ἄλλον
ροῦν· δὲν ἀνησύχει πλέον διὰ τὸν ἑαυτὸν
τοῦ ἦτο κατάλληλος ἡ στιγμή νὰ φρον-
τίσῃ διὰ τὴν ἐκδίκησιν. Καλλίτερα νὰ
ἔξη εἰς τὰς χεῖράς του τὸν ἐχθρόν του
παρὰ νὰ τρέχῃ νὰ τὸν ζητῇ.

— Βεβαίως, εἶπε καθ' ἑαυτὸν ὁ Λαγ-
κομπέρζ, μία τουφεκία κατὰ λάθος εἰς
τὸ κυνήγι εἶνε ἐξαίρετον μέσον, ἀλλὰ τὸ
τουφεκίον καμμία φορὰ ἀποτυγχάνει, ἐνῷ
τὸ σπαθί ἢ τὸ μαχαίρι οὐδέποτε. Ὁ Βε-
λαιρ εὗρίσκειται ὑποκάτω ἀπὸ τὸ παρά-
θυρόν μου, κάμνει πολὺν θόρυβον καὶ τὴν
διαβολευμένην κιθάραν του καὶ δὲν θ' ἀ-
κούσῃ ἂν ἀνοίξω σιγὰ τὸ παράθυρον, λαμ-
βάνω μὲ τὰ δύο χεῖρα τὸ ξίφος τοῦ κυ-

ρίου Λουδοά και τὸ ἐμπήγω ὡς παλοῦκι, καθέτως μέσα εἰς τὸ κρανίον τοῦ τραγοῦδιστοῦ. Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον ἐξοφλοῦμεν καὶ τὰ τραγοῦδια παύουν.

Καταθελχθεὶς ἐκ τοῦ εὐφροεστάτου ἐκείνου σχεδίου ὁ Λαγκομπέρζ ἔσπευσε νὰ ἐξασφαλίσῃ τὴν ἐπιτυχὴ αὐτοῦ ἐκτέλεσιν. Ἡ χαρὰ ἦν ἡσθάνετο ἐπὶ τῇ προσεχεῖ ἐκδικήσει τὸν καθίστα ἐκίνητον ὡς πρίν. Ἄλλως τε δὲν ἐχρειάζετο εἰμὴ ἐπ' ὀλίγας στιγμὰς νὰ κατατρίψῃ τὰς δυνάμεις του, μετὰ τὸν φόνον τοῦ Βελαίρ, θὰ εἶχε καιρὸν ν' ἀναπαυθῇ.

Ἰδοὺ λοιπὸν αὐτὸς ὀξύνων τὴν αἰχμὴν τοῦ ξίφους, σύρων τὸν μοχλὸν καὶ διανοίγων τὰ φύλλα τοῦ παραθύρου, καθ' ἣν στιγμὴν ὁ μουσικὸς ἐξετέλει ἡχηροτάτους τινὰς τόνους.

Ὁ Βελαίρ ἐκάθητο εἰς τὸ ἐδῶλιον μὲ τὴν κεφαλὴν ἀσκεπῇ. Τὸ ξίφος εἶχε μὴ-κος τριῶν ποδῶν, ὁ δὲ βραχίον τοῦ Λαγκομπέρζ δύο, ἦτο πλέον ἢ ἀρκετὸν ὥπως ἡ αἰχμὴ τοῦ ξίφους ἐμπηχθῇ κατὰ εἰς δακτύλους καὶ σίδηρος ἐντὸς κρανίου φθάνει καὶ παραφθάνει δι' ἑνα ἄνθρωπον.

Ἀλλὰ καθ' ἣν στιγμὴν ὁ Λαγκομπέρζ ἔκλυπε διὰ νὰ καταφέρῃ καλῶς τὸ κτύπημα καὶ ἐμέτρει τὴν ἀπόστασιν, ἡσθάνθη τρέμοντα ὑπ' αὐτὸν τὸν ὀγκῶδη λίθον τὸν ἀποτελοῦντα τὸν θριγκὸν τοῦ παραθύρου. Ὁ λίθος ἐκεῖνος ἀποσπασθεὶς ἐνεκα τῆς πολυκαιρίας καὶ τῶν κλονισμῶν εἶχε χάσει τὴν ἰσορροπίαν κατὰ τὴν βάσιν καὶ θὰ ἐκυλίετο πρὸς τὰ ἔξω, μὲ τὴν πρῶτην ὥθησιν.

Ἦτο ἀδύνατον μὲ τὸν κλονισμόν ἐκεῖνον νὰ κτυπήσῃ ἐν πλήρει ἀσφαλείᾳ ἦτο ἀδύνατον καὶ νὰ κύψῃ πρὸς τὰ ἔξω χωρὶς νὰ τρέξῃ τὸν κίνδυνον νὰ πέσῃ αὐτὸς ὁ ἴδιος ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τοῦ Βελαίρ, ὅστις θὰ ἐφονεύετο, ἀλλ' ἐνταυτῷ θὰ ἐφονεύετο καὶ ὁ ἴδιος Λαγκομπέρζ. Ἦτο δὲ τοῦτο θυσία ἀνωφελὴς, τὴν ὁποίαν πάντως ἔπρεπε ν' ἀποφύγῃ.

Ὁ ξιφομάχος ἔστη τεθλιμμένος. Τίνι τρόπῳ νὰ ἐξαρτήσῃ ἐπακριβῶς καὶ ν' ἀφήσῃ νὰ πέσῃ διὰ μιᾶς τὸ ξίφος ἐκεῖνο τοῦ Δαμοκλέους; θὰ εὕρισκεν εἰς Οὐδάρδ τρίχας ἱππεῖους, ἐχούσας τὰς αὐτὰς ιδιότητας μὲ τὰς τῶν Συρακουσῶν; Προφανῶς ὄχι. Ἡ καλὴ ἐκείνη ιδέα ἐμκαταιοῦτο λοιπὸν κατὰ τὴν στιγμὴν ἀκριβῶς τῆς ἐκτελέσεώς της καὶ διατί; Διότι ἦτο εἰς λίθος κακῶς προσηρμοσμένος. Τί λύσσα! ἐνῷ τὸ κρανίον ἐκεῖνο προσεφέρετο τόσον ἀνυπόπτως εἰς τὸ κτύπημα! Ὁ Βελαίρ ἐπὶ τοῦ ἐδῶλιου ἐκίνει τόσον προκλητικῶς τὴν κεφαλὴν!

— Κατηραμένη πέτρα! εἶπεν ἄξιζε νὰ σὲ χρημίσω ἐπὶ αὐτοῦ τοῦ ἀθλίου μουσικοῦ!... Αἶ! προσέθηκε καθ' ἑαυτὸν ὁ Λαγκομπέρζ μεθ' ὑποκόφου καγχασμοῦ, καὶ διατί ὄχι; διότι εἶνε σῶμα πεπιεσμένον ἀντὶ νὰ εἶνε ὀξύ, διότι συντριβεί ἀντὶ νὰ διατρυπᾷ, δι' αὐτὸ πρέπει νὰ τὸ περιφρονῶμεν ὡς μέσον ἀνθρωποκτονίας; Θὰ μοῦ εἴπη τις ὅτι ζυγίζει χιλίας πεντακοσίας λίτρας, ἀντὶ νὰ ζυγίξῃ μία καὶ μισή. Εἶνε δυσκολία δι' ἑνα ἄνθρωπον διατελοῦντα

εἰς ἀνάρρωσιν ἄλλα θὰ εὕρωμεν πάλιν τὸν τρόπον τῆς χρησιμοποίησεως εἰς τὰς Συρακούσας, κατὰ τὴν ἐποχὴν τῆς ἀρχιότητος. Ἄς ἀφήσωμεν Διονύσιον τὸν Τύραννον καὶ ἄς προστρέξωμεν εἰς τὸν Ἀρχιμήδην. Ὁ μοχλός! διὰ τοῦ μοχλοῦ ἐν παιδίον δύναται νὰ μετακινήσῃ τὸν κόσμον.

Καὶ ὁ Λαγκομπέρζ ἤρπασε θριαμβευτικῶς τὸν σιδηρὸν μοχλόν, ὅστις ἐχρησίμευε πρὸς ἀσφάλειαν τῆς θύρας.

— Μὲ τρεῖς ἀναμοχλεύσεις αὐτὴ ἡ πέτρα μετακινεῖται, πίπτει, συντριβεί. Εὐτυχισμένε Βελαίρ! δὲν θὰ ὑποφέρῃς τόσον πολὺ, ἐσὺ ὅπου ἔκαμες ἐμὲ νὰ ὑποφέρω τόσον!

Διὰ νὰ διευκολύνῃ τὸ ἀποτρόπαιον ἔργον τοῦ ὁ Λαγκομπέρζ ἤνοιξε διὰ μιᾶς τὸ παράθυρον, εἰσήγαγε τὸν μοχλόν ὑπὸ τὸν λίθον καὶ ἀνεκίνησεν αὐτόν.

Ἦτο ἡ στιγμὴ καθ' ἣν ἡ μεταξὺ τοῦ Δεβῶτ καὶ τῆς Βιολέττας φιλονεικία εὐρίσκετο περὶ τὸ τέλος. Ὁ σύζυγος εἶχεν ἤδη ὑποχωρήσει, ἡ νεῆνις ἔκλειε τὴν θύραν, ὁ δὲ Βελαίρ ἐκιδρύετο καθήμενος ἐπὶ τοῦ λιθίνου ἐδῶλιου, ὑπὲρ ποτε τεθλιμμένος, τὸ φοβερὸν ὑπήχημα τῆς μελωδίας τοῦ Λούλλη. Ὁ Λαγκομπέρζ ἐφοβέτο μόνον μήπως τεμάχιόν τι τοῦ κονιάματος ἀποσπασθὲν τοῦ τοίχου πέσῃ ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τοῦ μουσικοῦ καὶ προκαταγγεῖλῃ αὐτῷ ὡς πρόδρομος τὴν πτώσιν τοῦ ὀγκου. Διὰ τοῦτο ἦτο ἀξιοθαύμαστος ἡ προσοχὴ μεθ' ἧς ὁ δολοφόνος Ἀρχιμήδης ὑπανάγειρε τὸν τεράστιον ὀγκον καὶ μετεκίνει αὐτὸν ἐκτὸς τῆς βάσεώς του.

Ὁ Λαγκομπέρζ εἶχεν ἀνακτῆσει τὰς δυνάμεις του κατέβαλλε μάλιστα προσπαθείας, ὅπως τὰς μετριάξῃ. Ὁ λίθος τῷ ὄντι μετετοπίσθη, ἀπώλεσε τὴν ἰσορροπίαν καὶ ἔπεσεν.

Εἰς τὸ ἐξῆς ἔπκυον τὰ ἄσματα καὶ ἡ μουσικὴ!

Ἡκούσθη συντριβομένη καὶ στένουσα δι' ὑστάτην φορὰν ἡ εἰς μυρία τεμάχια διαρραγείσα κιθάρα καὶ κραυγὴ ἀνθρώπων ἀνεμίσθη μετὰ τὸν κρότον τοῦ λίθου, προσκρούσαντος κατὰ τοῦ λιθίνου ἐδῶλιου. Ὁ Λαγκομπέρζ τυφλωθεὶς ὑπὸ νέφους κονιορτοῦ ὀπισθοχώρησεν, ἐνῷ αἱ ἀράξεις τῆς κεφαλῆς τοῦ τρίχες ὠρθοῦντο ἐκ φοβίκης.

Ἡ σκοτοδίνη τοῦ τρόμου κατέλαβε τὸν ἄθλιον ἐκεῖνον ἐφοβήθη ἐπὶ τῇ ιδέᾳ ὅτι ἔμελλε ν' ἀνευρεθῇ τὸ πτώμα, ὅτι ὁ Γεράρδος θὰ ἐξεδίδει τὸν Βελαίρ ἐφοβήθη τὰ πάντα. Μὲ τὴν καρδίαν σφοδρῶς πάλουσεν εἰς τὸ κενόν τοῦ στήθους, ἤνοιξε τὴν θύραν, ἔδραμεν ἀσθμαίνων, βλοσυρός, ἐκτείνων τοὺς βραχίονας, εὗρεν ἑνα ἵππον ὑπὸ παράπηγμα, ἀνῆλθεν ἐπ' αὐτοῦ δι' ἐνὸς ἄλματος, αὐτὸς ὁ πρὸ μιᾶς ὥρας μὴ δυνάμενος νὰ σύρῃ τοὺς πόδας του καὶ στηριζόμενος ἀπὸ τῆς χαίτης τοῦ ζῶου, σφίγγων τὰ πλευρὰ αὐτοῦ διὰ τῶν κνημῶν, ἀκούων μετὰ τρόμου τὸν ἀνεμον συρίζοντα παρὰ τὰ ὦτά του, ὤρμησεν ἐκτὸς τοῦ πύργου.

Ἄλλ' ἡπατάτο πολὺ. Ὁ Βελαίρ εἶδο-ποιηθεὶς ἐκ τῆς πτώσεως πολλοῦ χρώματος, ἠγέρθη, ἀπέθηκε τὴν κιθάραν του ἐπὶ τοῦ ἐδῶλιου καὶ παρετῆρει ὑψηλὰ. Παραχρῆμα εἶδε φωτιζόμενα δύο παράθυρα ἀριστερόθεν τοῦ θαλάμου τῆς Βιολέττας, ἀνεγνώρισε τὴν σκιὰν τοῦ Δεβῶτ κλειομένου μόνου ἐντὸς τοῦ χωριστοῦ δωματίου καὶ ἐνόησεν ὅτι ἡ σύζυγός του τὸν εἶχεν ἀποπέμψει.

Ἐκείνην ἀκριβῶς τὴν στιγμὴν ἔπεσεν ὁ λίθος καὶ συνέτριψε τὴν κιθάραν. Ἀκούσασα τὸν κρότον τῆς πτώσεως ἡ Βιολέττα ἤνοιξε τὸ παράθυρον, τὸ ὅποιον πιθανῶς θὰ ἤνοιγε καὶ ἄνευ τοῦ περιστατικοῦ ἐκείνου. Ὁ Βελαίρ ἀφῆκε κραυγὴν ἰδὼν αὐτὴν, χωρὶς νὰ συλλογισθῇ τὸν κίνδυνον ὃν εἶχε διατρέξει πρὸ μικροῦ, ἐπὶ τῇ θέᾳ τοῦ ἀπροσδοκήτου ἐκείνου ρήγματος, τοῦ φύλλου ἐκείνου τοῦ παραθύρου, ὅπερ ἡδύνατο νὰ χρησιμεύσῃ ὡς βαθμὶς, βλέπων εὐχερῇ τὴν ἀνάβασιν ἐκεῖ ὅπου πρὸ δέκα λεπτῶν οὔτε αἴλουρος δὲν ἠδύνατο ν' ἀναρριχηθῇ, ὁ νέος ἐν τῷ μέσῳ τοῦ στροβίλου τοῦ κονιορτοῦ ἐπήδησεν ἐπὶ τοῦ κατεδαφισθέντος παραθύρου, ἐχρησιμοποίησε τὰ σίδηρα τοῦ φύλλου ὡς βαθμίδα, ἀνεμίσθη ἐκείθεν εἰς τὰς κιγκλίδας τοῦ ἐξώστου καὶ εἰσελθὼν ἔπεσεν εἰς τοὺς πόδας τῆς Βιολέττας ἐκθάμβου καὶ ἐντροῦμου, ἥτις δὲν ἐγίνωσκεν ἀκόμη τίς ἦτο ὁ Θεὸς ὁ ἐξερχόμενος χάριν αὐτῆς ἐκ τοῦ συννέφου ἐκείνου.

KB'

ΚΑΛΗ ΩΡΑ ΚΑΙ ΚΑΚΗ ΩΡΑ

Ὅτε ὁ Γεράρδος καὶ ὁ κύριος Ρυθαντέλ εὐρέθησαν μόνοι ἐν τῷ μέσῳ τῆς νυκτός εἰς τὴν πεδιάδα, ὁ πρῶτος, στραφεὶς ὡς ἴδῃ ἀκόμη μίαν φορὰν τὰ πεφωτισμένα παράθυρα τοῦ πύργου, ἐξήνεγκε στεναγμόν, ὃν ὁ στρατηγὸς ἠρμήνευσεν ἐπὶ τὸ ἀστείότερον.

— Ἰδοὺ ὁ Λαθερνῇ, εἶπεν, ὅπου συλλογίζεται τὴν μνηστὴν του καὶ στεναρίζει, διότι δὲν εὕρισκεται εἰς τὴν θέσιν τοῦ κυρίου Δεβῶτ καὶ δὲν κατοικεῖ εἰ, τὸν πύργον ἐκεῖνον ὁμοῦ μὲ τὴν δεσποινίδα Ἀντωνιέτταν Δεσχαβιέρ.

— Φεῦ! στρατηγέ μου, ἀπήντησεν ὁ Γεράρδος, γίνωσκω πολὺ καλὰ ὅτι ἡ δυστυχὴς νεῆνις ἀπωλέσθη διὰ πάντος δι' ἐμὲ, ὅτι διήλθε διὰ τοῦ βίου μου ὡς σκιὰ ἔρωτος, ὅτι ὁ Θεὸς ὠργισμένος μοῦ ἔδειξε τὴν εὐτυχίαν καὶ μοῦ τὴν ἀφῆρεσε πάλιν, ὥπως ἀφαιρεῖ τὰ πάντα ἐκ τῶν ἀνθρώπων, οὗς ἡ εὐδαιμονία τυφλόνει καὶ ἀποκοιμίζει. Ὅχι, δὲν ἐσυλλογίζομαι τὴν δεσποινίδα Δεσχαβιέρ κατ' αὐτὴν τὴν στιγμὴν ἄλλως τε δὲν ἐκδηλοῦται πλέον διὰ στεναγμῶν ὁ λογισμὸς μου. Εἰς τὸ βάθος τῆς καρδίας μου ὑπάρχει πληγὴ καίουσα, ἀνάτος, τῆς ὁποίας τὸ ἄλγος οὐδέποτε πάυει. Ἐσυνείθισα πάσχω, χωρὶς νὰ κραυγάζω.

— Τότε ὁ στεναγμός σου πόθεν προέρχεται;

— Δὲν ἐννοήσατε λοιπὸν, στρατηγέ μου, ἐκεῖνο τὸ ὅποιον εἶδετε εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ Δεβῶτ;

— Διάβωλε! μού φαίνεται πῶς ἐννόησας κάτι τι. Εἶνε ἕνας ἀχρεῖος προμηθευτής, ὅστις ἐνυμφεύθη μίαν ὠραίαν νέαν, καὶ ὅστις κοιμάται ἀπόψε τὴν πρώτην νύκτα τοῦ γάμου του.

— Εἶνε μία δυστυχὴς γυνή, ἥτις ἔνεκα στοργῆς πρὸς τὸν πατέρα τῆς ἐνυμφεύθη τὸν ἀχρεῖον αὐτόν, τὸν ὁποῖον δὲν ἀγαπᾷ καὶ εὐρίσκεται ἐπὶ παρούσῃ ἐνὸς ὠραίου νέου, τὸν ὁποῖον ἡγάπα πρότερον καὶ τοῦ ὁποίου συναισθάνεται τὴν θανατηφόρον λύπην.

— Ὁ Βελαίρ! τὸ καυμένο τὸ παιδί! Τῷ ὄντι! τῶρα ἐνθυμοῦμαι ἐκείνους τοὺς μορφασμούς, ἐκείναις ταῖς ματιαῖς, ἐκείναις ταῖς λιγοθυμίαις.

— Στρατηγέ μου, ὁ ἔρως ἔχει πολλὰ βάσανα καὶ θλίψεις, ὅταν ἔχη κανεὶς ἡλικίαν εἴκοσι ἐτῶν.

— Καὶ ἡμεῖς μίαν φορὰν εἶχομεν εἴκοσι ἔτη. Ναί! εἶνε πράγματι λυπηρὸν πρᾶγμα... Ἀλλὰ δὲν πειράζει! θὰ παρηγορηθοῦν.

— Καὶ ὅταν συλλογίζωμαι ὅτι καὶ αὐτοὶ εἶνε θύματα τοῦ Λουβοᾶ! ἀνέκραξεν ὁ Γεράρδος.

— Ἀλήθεια;

— Βέβαια! τὴν Βιολέτταν ἀνέθρεψε μία ἐλεήμων κυρία, ἥτις ἀποθνήσκουσα τὴν ἄφησεν ἐν ἐνδείᾳ. Καλλίτερα θὰ ἦτο ἂν ἐγίνετο ἐργάτις. Ὁ πατὴρ τῆς Βιολέττας ἦτο στρατιώτης τυφλὸς καὶ ἡκρωτηριασμένος. Εἶχε δικαίωμα νὰ εἰσέλθῃ εἰς τοὺς Ἀπομάχους, ἀλλ' ὁ Λουβοᾶ, ἀγνωστον διὰ τοίους λόγους μυστηριώδους μίσους, τὸν ἐξήρесе μὲ ἐπιμονήν. Μόλις ἡ Βιολέττα ἠδύνατο νὰ κερδίξῃ τὰ ἀναγκαῖα ὅπως διαθρέψῃ μόνον τὸν ἐαυτὸν τῆς· διότι μία τιμία κόρη δὲν ἔμπορεῖ νὰ ζήσῃ εἰς Παρισίους. Λοιπὸν ἀνευ τῆς στοργῆς καὶ τῆς ἀφοσιώσεως τῆς θυγατρὸς του θ' ἀπέθνησκε τῆς πείνης ὁ γέρω-Γιλβέρτος· ὁ Δεβὼτ τὴν ἐρωτεύθη καὶ ἐξ ἀφοσιώσεως πρὸς τὸν πατέρα τῆς τὸν ἐνυμφεύθη· ἀλλ' ἡ θυσία ὑπῆρξε ματαία, διότι ὁ ταλαίπωρος Γιλβέρτος ἀπέθανε πρὸ ὀκτώ ἡμερῶν.

— Ἀλλ' ὅμως καὶ ἡ νέα εἶνε κάπως ἀξιοκατάκριτος εἰς αὐτὴν τὴν ὑπόθεσιν, εἰπὲν ὁ Ρυβαντέλ· μήπως ὁ Βελαίρ δὲν κερδίζει ἐκαστὸν λουδοβίκειαν τὸν χρόνον μὲ τὴν κηθάραν του; καὶ μήπως κανεὶς μὲ ἐκαστὸν λουδοβίκειαν δὲν ἔμπορεῖ νὰ διαθρέψῃ μίαν γυναῖκα καὶ ἕνα τυφλόν; καθὼς καὶ τὸ παιδί, τὸ ὁποῖον ἀναποφεύκτως ἔρχεται εἰς τὸν κόσμον ἐν τοιαύτῃ περιστάσει κατὰ τὸ πρῶτον ἔτος τοῦ γάμου; Διατί δὲν ἐνυμφεύετο τὸν Βελαίρ; Εἶνε φιλόδοξος, σοῦ λέγω, καὶ ἐπροτίμησε τὸν προμηθευτὴν διὰ τὸν πύργον του καὶ διὰ τὴν ἀμαξίαν του.

— Ὁχι, στρατηγέ μου, ὅχι! ἂν ἐπροτίμησε τὸν προμηθευτὴν, καὶ εἰς αὐτὸ πταίει ὁ Λουβοᾶ.

— Πάλιν αὐτός;

— Ὁ Λουβοᾶ ἤθελε νὰ κάμῃ τὸν Βελαίρ κατὰσκοπὸν του. Ὁ Βελαίρ ἀπειποιήθη ὁ Λουβοᾶ ἤθελε νὰ τὸν φυλακίσῃ καὶ αὐτὸς ἔφυγεν. Ἡ Βιολέττα ἀπεχω-

ρίσθη ἀποτόμως ἀπὸ τοῦ δυστυχοῦς νέου. Εἰδήσεις περὶ αὐτοῦ δὲν ἐλάμβανε, διότι ὁ Λουβοᾶ ἐσφετερίζετο τὰς ἐπιστολάς. Ἐνόμισεν ὅτι ὁ ἑραστής τῆς ἦτο ἀπιστος, ἐβλεπε τὸν πατέρα τῆς ἀπειλούμενον ν' ἀποθάνῃ τῆς πείνης, ὁ Δεβὼτ τὴν ἐβίαζε καὶ αὐτὴ ἐνυμφεύθη τὸν Δεβὼτ. Μετὰ τρεῖς μῆνας θὰ καθίστατο ἐλευθέρᾳ ἔνεκα τοῦ θανάτου τοῦ πατρὸς τῆς, θὰ ἀνεύρισκε τὸν Βελαίρ, ἀπεσταλμένον εἰς Γαλλίαν παρὰ τοῦ κυρίου Κατινά, καὶ θὰ τὸν ἐνυμφεύετο.

— Αὐτὸ εἶνε τὸ μυθιστόρημά σου, φίλε μου, ἀνέκραξεν ὁ στρατηγός· ἀλλ' ἐγὼ κατασκευάζω ἐν ἄλλο. Ἡ Βιολέττα δὲν θ' ἀνεύρισκε τὸν Βελαίρ, διότι ὁ Βελαίρ ἐκρούπτετο. Ὁ κύριος Λουβοᾶ θὰ συνελάμβανε τὸν Βελαίρ καὶ ἡ κωμωδία θὰ ἐτελείωνεν. Ἀντὶ τούτου ἰδοὺ ὅτι ὁ μουσικὸς εὐρίσκεται εἰς τὸν πύργον. Ὁ Δεβὼτ ἀγνοεῖ ὅτι ἀκροάζεται τὸν ἀντεραστὴν του· διὰ τῆς κηθάρας κατορθοῦται ἡ κατάπτωσις τοῦ συζύγου καὶ ἡ σύζυγος παρηγορεῖ τὸν ἀτυχῆ ἑραστήν. Εὐχαριστήσου λοιπὸν μὲ τὰ συμβαίνοντα καὶ μὴ στενάχῃς πλέον.

— Καὶ καθόσον ἀφορᾷ ἐμέ, στρατηγέ; εἶπεν ὁ Γεράρδος μετὰ θλιβεροῦ μειδιάματος, διότι ἐσυλλογίζετο ὅτι κατὰ βάθος ὁ Ρυβαντέλ δὲν ἠπατάτο ὡς πρὸς τὴν τύχην τοῦ Βελαίρ.

— Καὶ καθ' ὅσον ἀφορᾷ σὲ ἐπίσης, Λαβερνή. Οὐδὲν ἀπλούστερον νομίζω. Ἰδοὺ ἀντικρὺ μας ἡ Βαλενσιέννη. Μόλις φθάσω ἀντικρὺ τῶν φρουρῶν, ἐπίστρεψε εἰς τοὺς φίλους σου καὶ μὴ φεισθῇς τὰ καπνία καὶ τὸ κρασί τοῦ προμηθευτοῦ. Εἰπὲ εἰς τὸν μικρόσωμον ἀββᾶν νὰ εἶνε μετριοπαθής, νὰ μὴ φοβῇται καὶ νὰ περιμένῃ. Εἰς Βαλενσιέννην θὰ λάβω διαταγὰς, τὰς ὁποίας ἀναμένω, θὰ μάθω ποῖος εἶνε ὁ προορισμός μου καὶ ἀμέσως θὰ σοῦ γράψω νὰ ἔλθῃς νὰ μὲ ἀνταμώσῃς. Σιμά μου θὰ εἴσαι τόσον καλὰ προφυλαγμένος ὅσον καὶ ὁ Βελαίρ εἰς τὸ στρατόπεδον τοῦ Κατινά. Ἀφοῦ εὐρεθῇς ἐν ἀσφαλείᾳ θὰ περιμένωμεν τὸν βασιλέα καὶ εἰξεύρεις τί σοῦ ὑπεσχέθην. Κύτταξέ! βλέπεις πόσα φῶτα εἶνε εἰς τὴν πόλιν; ἀφῆσέ με τώρα θὰ σὲ περιμένουν ἴσως ἀνησύχως εἰς Οὐδάρδ· πήγαινε σοῦ λέγω, καὶ προσπάθησε νὰ σὲ προστατεύσῃ ὁ Βελαίρ σιμά εἰς τὸν κύριον Δεβὼτ.

Τῷ ὄντι, ἡ Βαλενσιέννη ἦτο πεφωτισμένη· μακρόθεν ἐφαίνοντο πολλοὶ πυρσοὶ περιφερόμενοι ἀνὰ τὴν πόλιν. Αἱ πύλαι ἦσαν ἀνοικταὶ καὶ πλῆθος συνωστίζετο περὶ αὐτάς, στρατεύματα ἐν ἀταξίᾳ, ὧν αἱ λόγχαι καὶ τὰ τυφέκια ἀπῆστραπτον ὑπὸ τὰς ἐρυθρὰς φλόγας.

— Πηγαίνω γρήγορα, ἐξηκολούθησεν ὁ στρατηγός· ἔμπορεῖ νὰ κλείσουν τὰς πύλας καὶ νὰ μὲ ἀφήσουν ἔξω, ὅσον Ρυβαντέλ καὶ ἂν εἶμαι· χαῖρε, ἀγαπητὲ Λαβερνή, καλὴν ἐντάμωσιν.

Ὁ Γεράρδος ἀπεχαίρετιζεν ἤδη αὐτόν, ὅτε ἐθεάθησαν οἱ στρατιῶται συνταρασμένοι καὶ βομβοῦντες ὡς μέλισσαι περὶ τὴν κυψέλην. Θόρυβος καταχθόνιος ἐξήρχετο ἀπὸ τὸ μέσον τῆς πόλεως, μεθ' οὗ

ἀνεμιγνύοντο κρότοι τυμπάνου καὶ σαλπιδας καὶ καλπασμοὶ ἵππων.

— Χωρὶς ἄλλο σήμερον εἶνε ἡμέρα τῶν ταραχῶν, ἀνέκραξεν ὁ Ρυβαντέλ· μήπως σφάζουν κανένα μέσα εἰς τὴν Βαλενσιέννην;

— Κάτι θὰ συμβαίνει, εἶπεν ὁ Γεράρδος.

— Ἀναχώρησε, φίλε μου· ὅση περισσώτερη ταραχὴ συμβαίνει, τόσον γρηγορώτερα πρέπει νὰ ἐπιστρέψῃς εἰς τὴν γαλήνην καὶ τὴν μόνωσιν.

— Ἐπιτρέψατέ μου, στρατηγέ, εἶπεν ὁ Γεράρδος νὰ ἐρωτήσω τὸν ὅμιλον τῶν ἡσυχῶν ἐκείνων ἀνθρώπων, ὁποῦ στέκουν ἐκεῖ πέρα, παρὰ τὴν τάφρον.

— Εἶνε ἀξιωματικοί, μού φαίνεται, ἀπήντησεν ὁ Ρυβαντέλ· θὰ σὲ ἀναγνωρίσουν, φύγε!

— Δὲν θὰ φύγω, πρὶν μάθω τί συμβαίνει, στρατηγέ μου· φλέγομαι ἀπὸ ἀσυνήθη περιέργειαν.

— Ἀς εἶνε! θὰ ἐρωτήσω ἐγὼ, θ' ἀκούσῃς τὴν ἀπάντησιν καὶ θ' ἀναχωρήσῃς ἀμέσως ἅμα ἀκούσης.

Ὁ Γεράρδος ἀπέμεινεν ὀπίσω, ὁ δὲ στρατηγὸς ἐπλησίασε πρὸς μικρὸν ὅμιλον εὐπατριδῶν, οἵτινες ἴσταντο παράμερα καὶ συνωμίλουν μεταξύ των.

— Κύριοι, τί συμβαίνει εἰς Βαλενσιέννην; ἠρώτησε.

— Κύριε Ρυβαντέλ! ... στρατηγέ μου! σεῖς εἰσθε; Ἀνησυχούμεν πολὺ διὰ σῆς! ἀνέκραξε φωνὴ τις.

— Πῶς! Λαφρεναί, εἰσαι ὑπασιπιστῆς μου καὶ δὲν ἔρχεσαι νὰ μ' ἐνταμώσῃς; εἶπεν ὁ στρατηγὸς προσποιούμενος τὸν δυσηρεστήμενον· σ' ἐπερίμενα ὅλην τὴν ἐσπέραν.

— Καὶ ἐγὼ, στρατηγέ μου, ἔτρεξα δέκα φορὰς ἐπὶ τὰ ἴχνη σας· ὁ ἵππος μου εἶνε κατὰκοπος καὶ τὸν ἄφιναν ν' ἀναπαυθῇ ὀλίγον, σταματήσας σιμά εἰς αὐτοὺς τοὺς κυρίους, ἐνῷ σκοτώνονται ἐκεῖ μέσα.

— Σκοτώνονται εἰς τὴν Βαλενσιέννην; Καὶ ποῖοι τάχα; . . .

Ἔπεται συνέχεια.

FORTUNÉ BOISGOBEY

ΤΟ ΚΟΜΜΕΝΟ ΧΕΡΙ

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

[Συνέχεια]

— Ναί, ὁ Τραπεζιτικὸς οἶκος δὲν εἶνε ἴσως πρώτης τάξεως, ἀλλὰ, εἶνε πολὺ ἀσφαλὴς καὶ οἱ ξένοι τὸν γνωρίζουν, διότι ὁ θεὸς μου ἔχει πελάτας ἀπὸ παντοῦ καὶ πρὸ πάντων Ρώσους. Ἠκούσατε νὰ γίνεται ποτὲ λόγος περὶ τοῦ ταγματάρχου Βορισώφ;

— Ναί . . . καὶ μὲ πολὺ διαφορομένους λέξεις.

— Ἀλήθεια! Καὶ τί λέγουν περὶ αὐτοῦ;

— Λέγουν· ἀλλ' εἶνε φλυαρία ἀπὸ τὰς